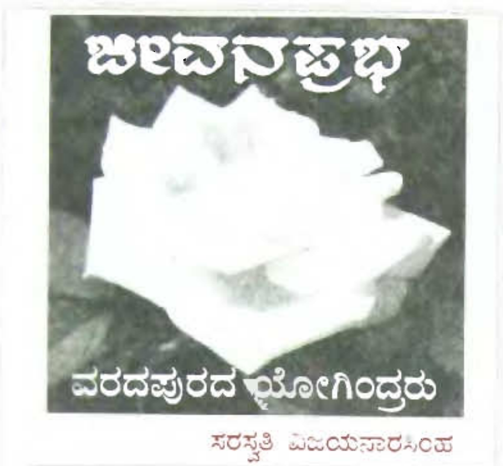

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಂತರೆಂದು ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಧರಸ್ವಾಮಿಗಳ ಜೀವನವು ತ್ಯಾಗ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಠೆಯ ಆಗರ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರೂ ಜನವಿಮುಖರಾಗದೆ ಮಾನವಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಇವರ ನಿಲುವು ಅನುಕರಣೀಯ, ಆದರ್ಶಮಯ. ಇವರ ಜೀವನವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿರುವ ಲೇಖಕಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನವರು.

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನಾಂದೇಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ದೇಗಲೂರು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ 'ಪತಕಿ' ಋಗ್ವೇದೀಯ ದೇಶಸ್ಥರ ಮನೆತನವೊಂದಿದೆ. ಗೋದಾವರಿ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ದೇಗಲೂರು ತುಂಬ ದೊಡ್ಡದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಪತಕಿ ವಂಶಸ್ಥರಾದ ಗಿರಿಮಾಜಿಯ ಮಗ ತಿರುಮಾಜಿ ಎಂಬುವವರು ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕುಟುಂಬದವರು. ಆತನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ಗೋವಿಂದರಾವ್ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣರಾವ್.

ನಾರಾಯಣರಾಯರ ಪತ್ನಿ ಕಮಲಾಬಾಯಿಗೆ ಸರ್ಪ ದೋಷವಿದೆಯೆಂದೂ ಗಾಣಗಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ದತ್ತಾತ್ರೇಯರ ಪಾದುಕೆಗಳನ್ನು ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೆ ದೋಷ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು. ಅಂತೆಯೇ ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣರಾಯರು ಗಾಣಗಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ದತ್ತಪಾದುಕೆಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅರ್ಚಿಸಿದರು. ನಂತರವೇ ಆಕೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಾದರು. ಹಿರಿಯವನು ತ್ರ್ಯಂಬಕ, ಎರಡನೆಯವಳು ಗೋದಾವರಿ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯವನು, ಮಾರ್ಗಶೀರ್ಷ ಪೌರ್ಣಿಮೆಯಂದು ಹುಟ್ಟಿದವನೇ ಶ್ರೀಧರ. ಮಗಳನ್ನು ಚಿಂಚೋಳಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆಂದು ಕರೆದು ತಂದಿದ್ದಾಗ ಅಜ್ಜಿಯ ಮನೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದತ್ತ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ದತ್ತ ಜಯಂತ್ಯುತ್ಸವವಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಶ್ರೀಧರನ ಜನ್ಮವೂ ಆಗಿತ್ತಾದ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲರೂ ದತ್ತನೇ ಅವತರಿಸಿದನೆಂದು ಹೇಳುವಂತಾಯಿತು. ಅದು ೭೧೨.೧೯೦೮ರಂದು.

ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥರಾದ ನಾರಾಯಣರಾಯರು ಹಾಗೂ ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಮನೆತನದ ಕುಲಾಚಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟದ ದಿನಗಳಲ್ಲೂ ಬಿಡದೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮ ಭಜನೆ, ದತ್ತ ಜಯಂತಿ, ಹರಿಕೀರ್ತನೆಗಳು, ಏಕಾದಶಿ, ದ್ವಾದಶಿ ವ್ರತಾಚರಣೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೂ ಸತ್ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮುದ್ರೆಯನ್ನೊತ್ತಲು ಕಾರಣವಾದವು. ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಇವರು ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದರು.

ಹೈದರಾಬಾದಿನ 'ಹುಸೇನಿ ಅಲವಾರ' ಎಂಬ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 'ಶ್ರೀನಾರಾಯಣ ಬುವಾ ರಾಮದಾಸಿ' ಎಂಬ ಸಾಧುಗಳ ಮಠವಿತ್ತು. ಬಾಲಕ ಶ್ರೀಧರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಭಜನೆ, ಕೀರ್ತನೆ, ಪ್ರವಚನಗಳು ಬಾಲಕನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದವು. ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ 'ಬುವಾ'ರವರ ಹರಿಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀಧರ ಹರಿಕಥೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಇನ್ನೂ ಐದು ವರ್ಷವೂ ತುಂಬಿರದ ಶ್ರೀಧರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಿಟಿಕೆ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಚರಿತ್ರೆ, ಧ್ರುವಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಹರಿಕಥೆಯವರಂತೇ ನಟಿಸುತ್ತಾ ಹಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಾಯಿಯ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಪಾರವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೇಗೋ 'ಬುವಾ'ರನ್ನು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಒಂದು ತುಳಸಿ ಮಣಿಯ ಮಾಲೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿದ್ದ ಶ್ರೀಧರ.

ಶ್ರೀಧರನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ 'ರಾಜ' ಎಂದೇ ತಾಯಿ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಿರಿಯವನಾದ್ದರಿಂದ ತಾಯಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಅಮಿತವಾದ ಪ್ರೀತಿ. ಅವನು ಕೇಳಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೂಡಲೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಂದೆ ನಾರಾಯಣರಾಯರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೈದರಾಬಾದಿನ 'ವಿವೇಕವರ್ಧಿನಿ' ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತುಂಬ ಓದಿಸುವ ಹಂಬಲವೂ ಅವರಿಗಿತ್ತು. ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳೂ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಜಾಣರಾಗಿದ್ದರೂ ಶ್ರೀಧರ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಆಟಪಾಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವನೇ ಮುಂದು. ಶಾಲೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೆಲ್ಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೂ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಶ್ರೀಧರನೇ ಮುಂದಾಳುವಾಗಿದ್ದ. ಯಾರಿಗೆ ಏನೇ ತೊಂದರೆ ಬಂದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಧರನೇ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ.

ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನಾರಾಯಣರಾಯರು ತಮ್ಮ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೆ ಉಪನಯನ ಮಾಡಿದರು. ಶ್ರೀಧರನ ಉಪನಯನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾರುತಿಯ ಮೂರ್ತಿಯೂ ಔದುಂಬರ ವೃಕ್ಷವೂ ಇದ್ದುವು. ಶ್ರೀಧರನು ದಿನವೂ ಆ ಮಾರುತಿ ಮೂರ್ತಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದು ಔದುಂಬರ ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಜಪ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಶ್ರೀಧರನು ತುಂಬ ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ಹಾಗೂ ಅಣ್ಣ, ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷವೂ ತುಂಬಿರದ ಶ್ರೀಧರ ತಾಯಿಯ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಸಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು, ಈ ಸಾವಿನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ದಿನಗಳೆದ. ವೇದಾಂತದ ಕಡೆಗೆ ಒಲಿದಿದ್ದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ತುಂಬ ತಾಯಿ, ಅಕ್ಕ, ಅಣ್ಣಂದಿರ ಚಿತ್ರಣವೇ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅತ್ತಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಒರೆಸುವವರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಗುಲ್ಬರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಬಲವಂತದಿಂದ ಶ್ರೀಧರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆರನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿದ. ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿದ ಸಂತೋಷದೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಜಪ, ತಪ, ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಧ್ವನವಮಿ, ಶ್ರೀಶಂಕರ ಜಯಂತಿ ಉತ್ಸವಗಳು ಅವನಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಮೂಡಿಸಿದವು. 'ಶ್ರೀಶಂಕರಭಾಷ್ಯ ಗ್ರಂಥಗಳು' ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಡೆದ ಪ್ರವಚನಗಳು ಹುಡುಗನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತುಂಬ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದುವು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನು ಅವನಿಗೆ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಳು. ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿರುವ ಆದರ್ಶವನ್ನು ತಾನೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಕಲಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದ.

ಶ್ರೀಧರನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಕಳೆದು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ. ಗುಲ್ಬರ್ಗದ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥರೊಬ್ಬರು ಅವನಿಗೆ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಿಲಯದ ಸಂಚಾಲಕರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಪತ್ರ ಕೊಟ್ಟರು. ಶ್ರೀಧರ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಪುಣೆಗೆ ಹೋದ. ಅನಾಥರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೃಹದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದ. ನಿಯಮಪಾಲನೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ಎಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದುವು. ವ್ಯಾಯಾಮಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ತಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜೊತೆಯ ಹುಡುಗರಿಗೆಲ್ಲ ನಾಯಕನಾದ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಅನಾರೋಗ್ಯವಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದು ಶ್ರೀಧರನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಯಿತು. ಸಭೆಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಸ್ವಯಂ ಸೇವಕನೂ ಇವನೇ ಆಗಿದ್ದ.

ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು "ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿಯೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಬರೆಯಿರಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟರು. ಶ್ರೀಧರನು ಬರೆದದ್ದು ಹೀಗಿತ್ತು: "ಭಗವಂತನ ಕರುಣೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪಾತ್ರನಾಗಿ, ಮಾನವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದೇ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಗುರಿ." ತನ್ನ ಜೀವನದ ಗುರಿ ಇದೇ ಎಂದು ಆಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚಾಂಚಲ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೌಟುಂಬಿಕ ನೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದ ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಅಂಥ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರವಿರಬೇಕಾದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಎಂತಹ ಉಚ್ಚ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಶ್ರೀಧರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿನ ಹಂಬಲ ಅಚಲವಾಗಿತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯದ ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳಿಂದಾಗಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಅಡಚಣೆಯಾಗದಂತೆ ಬೇರೊಂದು ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಮಧುಕರಿ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದ. ನಯವಿನಯದ ಮಾತುಗಳಿಂದ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ನಡತೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರಿಗೆಲ್ಲ ಬೇಕಾದವನಾಗಿದ್ದ. ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದು ಶ್ರೀಧರ ತನ್ನ ಜೊತೆಯ ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಕರೆದು ಊಟಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮಿಕ್ಕವುಗಳನ್ನು ಕೆರೆಯ ಮೀನುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನಲ್ಲೇನಾದರೂ ಹಣವಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಜತೆಯವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೋ, ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೋ

ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇದನ್ನು ತಾನು ಕೊಡಿಸಿದುದಾಗಿ ಅವರು ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನೂ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೇನು ಶ್ರೀಧರ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ದಿನಗಳು ಬಂದೇಬಿಟ್ಟವು ಎನ್ನುವಾಗ ಕುಲಕರ್ಣಿ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಶ್ರೀಧರನ ಬಳಿ ಬಂದು, "ನೋಡು ಶ್ರೀಧರ, ನೀನೀಗ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲೇಬೇಕು, ಇಲ್ಲ ವೆನ್ನಬೇಡ. ಈ ಬಾರಿ ನಾನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಹೇಳುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಏನಾದರೂ ಮಾಡು!" ಎಂದು ಗೋಗರೆದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿದ ಶ್ರೀಧರ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನೂ, ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಕುಲಕರ್ಣಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, "ತೆಗೆದುಕೊ, ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಪಾಸಾಗು, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ದಿಕ್ಕಾಗು" ಎಂದು ತಾನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕಟ್ಟಲು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಣವನ್ನೂ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀಧರನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಮಾರನೆಯ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅವನ ಆತ್ಮೀಯರೂ ಹಿತೈಷಿಗಳೂ ಆದ ಪಳಣಿಟಕರ ರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ತೀರ್ಮಾನದಂತೆ ಸಜ್ಜನಗಢಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಬಿಡುವುದೆಂದುಕೊಂಡ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ತಾನು ಮಾಡಲೇಬೇಕಾದ ಎರಡು ಮೂರು ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಬಾಕಿಯಿದ್ದುವು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡದೆ ತಾನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಲು ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡ.

ಆಶ್ವೀಜ ಮಾಸದ ಬುಧವಾರದಂದು ಶ್ರೀಧರನು ನಸುಕಿನಲ್ಲೆದ್ದು ಬೇಗ ಬೇಗ ಸ್ನಾನ ಜಪತಪಾದಿಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ತದೇಕಚಿತ್ತನಾಗಿ ಒಂದು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯ ತೊಡಗಿದ:

"ಈ ದಿನದಿಂದ ನನ್ನ ದೇಹ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಗವಂತನಿಗೇ ಅರ್ಪಿತ. (೧) ಮರಣಪರ್ಯಂತ ಅಖಂಡ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಪಾಲಿಸುತ್ತೇನೆ. (೨) ಎಲ್ಲಿಯೂ ಮಠಾಧಿಪತಿ ಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. (೩) ಹಣವನ್ನು ಎಂದೂ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ನೀಡಿದರೆ ಪರೋಪ ಕಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಳಸುವೆ. (೪) ಬಡವರಿಗೂ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರು ವವರಿಗೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲೆಂದೇ ನನ್ನ ದೇಹ ಮೀಸಲಾಗಿರು ವುದು. (೫) ಎಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನೂ ನನ್ನ ತಾಯಿಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. (೬) ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರೆಂಬ ಭೇದವೆಣಿಸದೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. (೭) ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಕನಿಷ್ಠಗೊಳಿಸಿ ಲೋಕಸೇವೆಗಾಗಿಯೇ ತನುಮನಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಿಡುತ್ತೇನೆ. (೮) ಸರ್ವ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರಮಿಸಿ, ಧರ್ಮದ ಅವನತಿ ಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವೆ. ಈ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಧರ್ಮದೇವತೆಗಳೂ, ಅಗ್ನಿದೇವನೂ ಸಾಕ್ಷಿ" ಹೀಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರದ ಒಂದು ಪ್ರತಿ ಯನ್ನು ಅಗ್ನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ತಾನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ.

ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಯಾವ ವಿಧದ ಆಸೆಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡ, ಅದರಲ್ಲೂ ಜಿಹ್ವಾಚಾಪಲ್ಯವಂತೂ ಇರಲೇಬಾರದು. ಅವನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ತಾಯಿ ತುಂಬಾ ಮುದ್ದುಮಾಡಿ ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಅಡುಗೆಗಳು, ಸಿಹಿತಿಂಡಿ ಗಳೆಂದರೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಒಂದಷ್ಟು ದೂದ್ ಪೇಡಾ ತಂದು, ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಇದನ್ನು ಗೆಲ್ಲ ಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಸೇರಿನಷ್ಟು ಪೇಡಾ ತಂದುಕೊಂಡು ಮೂಸಿ ನೋಡಿದ. ಅದರ ವಾಸನೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಖುಷಿ ಯಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಮುಂದೆ ಇದ್ದ ಗೋಮಾಳದಿಂದ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಗೋಮಯವನ್ನೂ ತಂದು ಮುಂದಿಟ್ಟು ಕುಳಿತ. ತಾಯಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೆನೆದು, ಗುರುವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ, ಆ ಪೇಡಾ ದೊಂದಿಗೆ ಸೆಗಣಿಯನ್ನು ಬೆರೆಸಿ ತನಗೆ ತಾನೆ ಉಪಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಿನ್ನಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ; ವಾಕರಿಕೆ ಬಂತು, ವಾಂತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಹಿಂಸೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಿಹಿಯ ಆಸೆ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಮುಂದಿನ ಗುರುವಾರ ಶ್ರೀಧರ ಸಜ್ಜನ ಗಢಕ್ಕೆ ಹೊರಟ. ರಾಮಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾ ಗುರು ಸಮರ್ಥರನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ. ಶ್ರೀಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸರು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬಂದು ಸೇರಿದ. ಸಮರ್ಥರ ಸಮಾಧಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ ಯಾರೋ ಮೈಮೇಲೆ ಕಾವಿ ಹೊದ್ದಿಸಿ ದಂತಾಯ್ತು. ನನಗೆ ಸನ್ಯಾಸಾಶ್ರಮದ ಯೋಗವಿದ್ದರೆ ಅದು ತಮ್ಮಿಂದಲೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಗುರುವಿನ ಅನುಗ್ರಹವೆಂದು ಶಿರಬಾಗಿದ. ಅಂದಿನಿಂದ ಸಜ್ಜನಗಢದ ಭಕ್ತಾದಿಗಳು ಶ್ರೀಧರ ನನ್ನು ಶ್ರೀಧರಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂದು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಂಡು ಆ ಗುಹೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸ್ತವ್ಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಹೋಗುವವರೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಧರರನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ಸೇವಾತತ್ಪರತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರಸನ್ನರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಧರರ ಸಾಧನೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಅವರು ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಸಮಾಧಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಎಬ್ಬಿಸಿದಾಗಲೇ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಅರಿವು! ವಿನಯದ ಸಾಕಾರಮೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀಧರರನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪೂಜ್ಯ ಭಾವದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಧರರ ಬೇಡಿಕೆಯಂತೆ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಸಮಾಧಿಯ ಬಳಿ ಶ್ರೀಧರರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಪಾರುಪತ್ಯಗಾರನೂ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಶ್ರೀಧರರ ಭಾವ ಸಮಾಧಿ ಮತ್ತೂ ದೀರ್ಘವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಧರರು ಸದ್ಗುರುವಿನೊಂದಿಗೆ ಭಾವಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೆ ಒಂದು ಪ್ರಕಾಶ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಪ್ರಕಾಶವೇ

ಶ್ರೀಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸರ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಶ್ರೀಧರರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಎಡದ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಯೋಗದಂಡ, ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ತುಳಸಿಮಣಿಮಾಲೆ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಟೆ, ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮ ನಾಮ. ಕಾಲುಗಳ ಪಾದುಕೆಗಳು ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುತ್ತ ಶ್ರೀಧರರ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವರ ಮೈದಡವಿ, ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಮಹಾವಾಕ್ಯ ವನ್ನು ಅವರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶಿಸಿ ಅದೃಶ್ಯರಾದರು. ಶ್ರೀಧರರಿಗೆ ಅಂದೆಲ್ಲ ಅದೇ ಅನುಭವ–ಆನಂದದ ಕಣ್ಣೀರು. ರೋಮಾಂಚನದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು ಆ ದಿನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕಳೆದರು.

ಬರಬರುತ್ತಾ ಜನರಿಗೆ ಶ್ರೀಧರರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ಗೌರವ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅವರ ಸಹಾಯ ಅಪೇಕ್ಷಿಸ ಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಶ್ರೀಧರರು ಮರಾಠಿ, ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು, ಉರ್ದು, ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಮಾತಾಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕಲಹಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಶ್ರೀಧರರು ಬೇಕು; ಮಗುವಿನ ಖಾಯಿಲೆ ಗುಣ ಪಡಿಸಲು ಶ್ರೀಧರರೇ ಬೇಕು! ಮಗನಿಗೆ ಹಾವು ಕಡಿದಿದೆ ಎಂದು ಬಂದವರಿಗೂ ಶ್ರೀಧರರು ಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಶ್ರೀಧರಸ್ವಾಮಿಗಳೇ ಬೇಕು! ಶ್ರೀಧರರು, "ನಾನು ಅಲ್ಪನು. ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬೇಡು ವಿರಿ" ಎಂದು ಎಷ್ಟು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಬೇಡಿದರೂ ಜನ ಬಿಡು ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲದಿನಗಳ ನಂತರ ಗುರು ಸಮರ್ಥರಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಿಹಾರ ಕೇಳಿದರು! "ದಕ್ಷಿಣದ ಕಡೆ ಹೊರಡು. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಅಲ್ಲಿದೆ" ಎಂದು ಗುರುವಿನಾಜ್ಞೆಯಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಸಮರ್ಥರ 'ದಾಸ ಬೋಧ' ಮತ್ತು 'ಶಂಕರರ ಗೀತಾಭಾಷ್ಯ' ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ದಕ್ಷಿಣದ ಕಡೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟರು.

ಗೋಕರ್ಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಧು ಸಂತರಿಗೆಲ್ಲ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಕಂಬಳಿ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಶಿರಸಿಯ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದು ಶೀಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಶಿವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಮೇಲೂ 'ಶ್ರೀಧರ'ರೆಂಬ ಹೆಸರೇ ಇರ ಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ, ಅದೇ ಹೆಸರೇ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ೧೯೪೨ರಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಅವರು ಶಿವಾನಂದರ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವಾದ ಶೀಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಠಾಧೀಶರಾಗ ಬೇಕೆಂದು ಜನ ಎಷ್ಟು ಕೋರಿಕೊಂಡರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸಾಗರದಿಂದ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ 'ವದ್ದಳ್ಳಿ' ಅವರನ್ನು ತುಂಬ ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಆ ಜಾಗ ತುಂಬಾ ಪ್ರಾಚೀನವಾದುದು. ಅಲ್ಲಿ ಅಗಸ್ತ್ಯರೂ, ವ್ಯಾಸರೂ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದರೆಂದು ಪ್ರತೀತಿ. ಈಗಲೂ ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಗುಹೆಗಳು ಅಲ್ಲಿವೆ. ಶ್ರೀಧರರು ವರದಹಳ್ಳಿಯ ಜಾಗ ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಧ್ವಜವನ್ನಿಟ್ಟು, ನಂತರ ಹಿಮಾಲಯದ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಬದರೀನಾಥ, ಕೇದಾರನಾಥಗಳ ದರ್ಶನ ಪಡೆದು ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಚಳಿಯನ್ನೆದುರಿ ಸಲು ಕಂಬಳಿಗಳನ್ನಿತ್ತು, ತೃಪ್ತರಾಗುವಷ್ಟು ಊಟವನ್ನೂ ಬಡಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿದರು.

ಮತ್ತೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ವರದಹಳ್ಳಿಯ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ಜಗದಂಬಾ ದೇವಾಲಯದ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ, ಗೋಶಾಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಶಾಲೆ, ಶ್ರೀಧರರ ನಿವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಕುಟೀರ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಶ್ರೀಧರಾಶ್ರಮವಾಯಿತು. ಜಗದಂಬಾ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಪೂಜೆಯ ಏರ್ಪಾಟಾಯಿತು. ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಧರರ ಪ್ರವಚನಗಳೆಂದರೆ ಜನ ಮುಗಿಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೇ ರಚಿಸಿದ ಗ್ರಂಥಗಳು ೩೪. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿವೆ. ಶ್ರೀಧರರ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಮರಾಠಿಯಾದರೂ ಅವರ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಕನ್ನಡ ನಾಡೇ ಆಯಿತು. ಬರಬರುತ್ತ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಾ ಬಂತು. ೧೯೭೩ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಷಮಿಸಿದ ಆರೋಗ್ಯ ಅವರನ್ನು ಚಿರಶಾಂತಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಆಕಾಶವಾಣಿ ಕೇಂದ್ರಗಳೂ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬಿತ್ತರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ವರದ ಪುರಕ್ಕೆ ಜನಸಾಗರ ಬಂದು ಹರಿಯಿತು.

ಮನುಷ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿನ ತಪೋಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ವಿರಾಜಿಸಿ ದರು ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಧರರು. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅಮಿತ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನನು ಭವಿಸಿ, ಅನಾಥರಾಗಿ ಬೆಳೆದರೂ, ಅವರು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿರುವ ಆದರ್ಶ ತುಂಬಾ ಹಿರಿದು. ಈಗಲೂ ವರದಪುರ ಒಂದು ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳ. ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಧರರು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಮೇಲ್ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಇಂದೂ ಕೂಡ ಧರ್ಮಜಾಗೃತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ.

ಪ್ರಿಯ ಓದುಗರೆ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ, ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾ ದೇವಿಯವರ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದಾದಿ ಶಿಷ್ಯರ ಜೀವನ–ಸಂದೇಶ ಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಭಾವವೇನು? ನಿಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾವನೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀವೇ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿರುವಿರಾ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಬನ್ನಿ, ಅಂತಹ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಿ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ಅಲೌಕಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಲೇಖನ ಎರಡು ಪುಟಗಳನ್ನು ಮೀರದಿರಲಿ. —ಸಂ

ಪ್ರಿಯ ಓದುಗರೆ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಪವಾದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ವಿಚಾರವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಬರುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಹಿರಿಮೆಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳು, ಕಲಾ ಕೌಶಲಗಳು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಸೂಕ್ತ ಚಿತ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು ಕಳಿಸಿ. ನಿಮ್ಮ ಲೇಖನ ಮೂರು ಪುಟಗಳನ್ನು ಮೀರದಿರಲಿ. ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳಿಸುವಾಗ ಅದರ ಹಿಂದೆ ವಿವರಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕಳಿಸಿ -ಸಂ